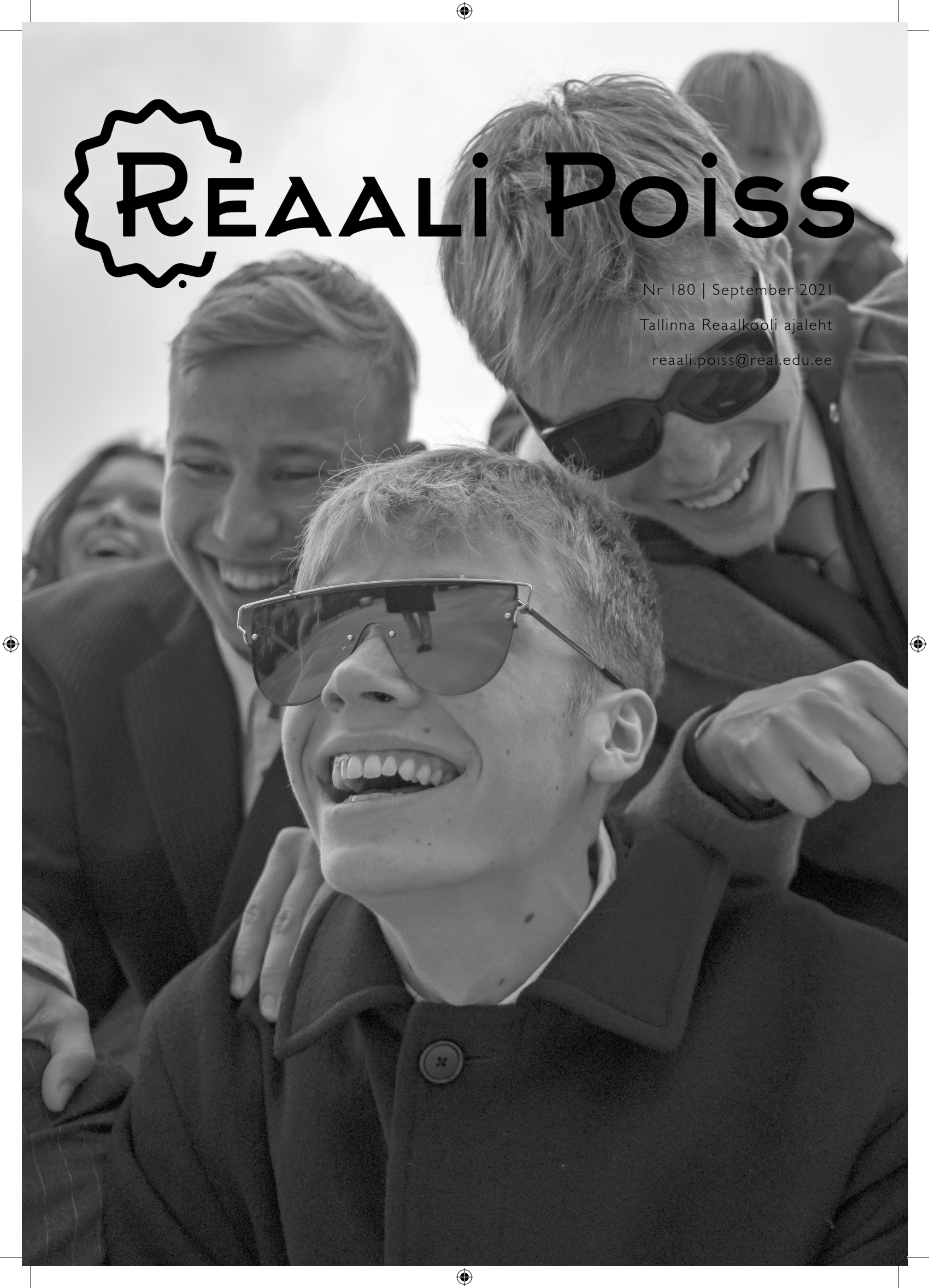

REAALI Poiss

Nr 180 | September 2021

Tallinna Reaalkooli ajaleht

reaali.poiss@real.edu.ee

ARMAS LUGEJA!

Iga esimese septembriga ilmuvad majja uued ja õhinat täis näod ning õhus hõljub veel juba lõpetanud koolikaaslaste kirkaste mälestuste uduloor. Selle aasta september ei ole erand. Rebane, hunt või vapper UT kirjutaja, paaritu või paaris – teate küll, kuidas see käib: üks kõikide...

Kuna käesolev leht on eriliselt rikkalik rebaste ja ju-huntide tegemiste kajastuses, siis siin on midagi ka 138. lennule, kes kõike seda lõbusat tralli pidid kõrvalt vaatama: UT on tegelikult lihtsam, kui te arvate. Kirjutage järjepidevalt,

suhelge oma juhendajatega ja tehke tööd raamatukogus (võite mind usaldada, sain UT enne II kollokviumit valmis ;)).

Nüüd aga kaks üldisemat soovitus eelseisvaks sügishooajaks kogenud nõuannete jagajalt (minult).

Kui vanus võimaldab, mine valima! Järgmise kuu aja jooksul ulatab tõenäoliselt pea iga erakond sulle pastaka või lutsukommi ning kuuled valimistega seonduvat igast võimalikust kanalist. Uuri oma valikuvõimalusi ning sea 17.

oktoobril sammud valimisjaoskonda (või osale eelhääletamisel). See on tõesti oluline!

Muretse endale paar villaseid sokke. Sea sammud sokipoodi või veel parem, lase vanaemal endale värske paar valmis kududa. Sügistuuled on see aasta eriti karedad ja paar sooje sokke on iga targa linnaränduri arsenalis. Armastus käib varvaste kaudu.

Musid tekli alla ja ilusat talveune algust!

Eliis Lelov 137A

SISUKORD

- 2 PEATOIMETUSE VEERG & SISUKORD
- 3 DIREKTORI KÕNE & VILISTLASE TERVITUS
- 4-5 LEND 136: KAARDISTATUD

- 6-9 REBASTE NÄDAL

- 10 AJARÄNNAK

- 11 EKSPERIMENT. NUPUTELEFON
- 12 ERIK J-I MUUSIKANURK

- 13 NÄITUSE JA RUUMI SUHE

- 14 KLIIMAÕHUPALLI SAAGA
- 15 MAAILMAMUUTJAD. TOOLID

9								
	6		3			4	8	
8	7	5			2			1
7		3			6			
4	2						6	7
			8			3		9
6			1			7	4	8
	4	7			8		1	
								2

8		6		5			9	
	2	5	3					
		1	9		8			
	5		6			7		8
6				1				9
1		7			2		6	
			7		5	2		
					3	4	8	
	3			2		9		1

Jütside esimene koolikell

HEA REAALI PERE!

Reaalkooli 139. kooliaasta on täis saanud ja 140. juubeliaasta alanud. Tänavu alustavad esimest kooliaastat 56 uut väikest reaalikat, lennunumbriga 148 ja viimast, 12. kooliaastat 108 abiturienti, 137. lend. Kokku oli meie koolis 1. septembril 985 õpilast, 421 tütarlast ja 564 poissi.

Suur suvi on selja taga. Usun, et nõustute minuga – oli üks igati kaunis Eestimaa suvi päikeseliste päevadega, tekkis lausa tunne, et oleme ümber asunud Vahemere äärde, sest nii palju oli sarnasust lõunapoolse kliimaga. Saime kõik piisavalt tunda mõnu mere- või järveveest, matkaradade avastamisest, pikkade ja soojade, sumedate suveõhtute nautimist. Nii palju Eesti looduse hinge pole ilmselt ammu paljud tundnud, aga eks teame ka, miks me just eelkõige Eestimaal olime ja kaugete maade külastamist vähesed ette võtsid.

Suur rõõm on näha, et oletegi kõik kenasti kohal: puhanud, rõõmsad, elevil. Õpikud, töövihikud raamatukogust võetud, raamatupaberid ostetud. 1.septembril heisatakse tarkuse päeva puhul riigilipud, on pidulik ja tähtis päev – algab uus

õppeaasta, mida alustame ühiselt võttes kaasa tunde ja ootuse taas oma armsas koolimajas ühiselt tegutseda. Keerulistel aegadel tuleb tegutseda koos ja luua õhkkond, mis loob turvatunde ja aitab ühiselt eesmärgi suunas liikuda. Väga loodan, et oleme õppinud viirusega nii hästi või halvasti, aga teatud mõistlikkuse piires toimetama, et saaksime maksimaalselt koos, päriselt koos, koolis olla. Igaüks saab ja peab mõtlema ja reaalselt tegema võimalikuks tavapärase elu korraldamise.

Küsige iga päev enda käest: „Miks ma teen seda, mida ma teen?“ Kui päeva lõpuks on vastus käes, siis oled teinud midagi väga olulist. Ühelt poolt aitab see tööd mõtestada, teisalt paneb märkama kõike ägedat, mida ise või kaasteltega koos saab teha. Tasub unistada ja oma unistustesse uskuda, neid sõpradega jagada, ka võõrastega jagada, leida mõttekaaslasti ja visalt tegutseda. Ja mõelgem ikka kaugemale kui järgmise nädala reedeni!

Ilusat algavat kooliaastat!

Tallinna Reaalkooli direktor
Ene Saar

TERVITUS ANNILT

Kallis Reaali pere!

Saadan soojasid tervitusi Tartumaalt! Ülikool on mind vastu võtnud hästi, loodan, et ka teie kooliaasta algas lõbu ja õpihimuga! Armastan seda motiveeritud ning hubast õhkkonda siin, see meenutab mulle mitmest küljest ka Reaali. Ütlen ausalt, gümnaasiumis tasub veidi higitada, siis on ülikoolis (vähemalt alguses) seda lihtsam. Saadan terve 136. lennu poolt kallistusi meie õpetajatele – teie panust on tunda!

Tere tulemast gümnaasiumisse, 139. lend! Tean juba ette, et teie aeg meie armsas koolis tuleb võimas ja hariv. Olete vastset ristitud reaalikateks – nautige oma rebaseaastat kogu hingega. Need kolm aastat lendavad kiiremini, kui suudate arvata. Ootan huviga, milliseks kujuneb teie lend ning missuguse märgi jätate endast maha just teie.

Soovitan soojalt teha koolitöö kõrvalt paralleelselt võimalikult palju õppetööväliseid tegevusi, näiteks

Aiko Liisa Olek viil136

korraldamine või lihtsalt traditsioonilistel kooliüritustel osalemine. Koolitöö selle all ei tohi muidugi kannatada, aga see arendab teid palju ning loob mitmeid uusi lahendaid suhteid – see on elu alus ka edaspidi. Lugege raamatuid, tantsige, esinege, osalege projektides, olümpiaadides jne. Kogemused saavad ainult arendada!

Meie mahajäänud rebastele ehk 138. lennule saan soovida vaid tugevat närvi selles vahepeelses kohutavas aastas. Lohutuseks: 11. klass saab ka lõpuks kunagi läbi ja UT tehtud, isegi kui see

nii ei tundu. Ja meie uhiuus abituurium, 137. lend, võtke viimast! Uuel aastal võite vabalt tulla meie või oma jumalate juurde tudengivarjuks, see aitab päris palju, kui oled erialavalikuga kimbatuses. Jõudu ja jaksu soovin ka REK-ile, olen teie jaoks ikka alati olemas. Ootan kutset, kui sauna teete.

Head uut kooliaastat meile kõigile! Mis ikka, kui õppida, õppida, õppida.

Anne-Mari Kasemetsa
viil136

KAARDISTATUD: 136. LEND

////////////////////

Karmen Laur vil!136

Pildid. Erakogu

„Tean: lennule järgneb lend ellu, kuid Reaali Vaim ial ei kao.” Nii saadeti meid suve hakul tuttavate kooliseinte vahelt laia maailma paremaid jahimaid otsima. Kadunud pole Vaim ega me isegi – paljusid näeb Tartu tänavatel, osa on jäänud truuks pealinnale ja mitmele saab välismaale külla minna. Verivärsked vilistlased räägivad, kuhu elu keerdkäigud neid paisanud on.

Anna Pauliina Rumm vil!136A

Alustasin sellel sügisel õpinguid Harvardi Ülikoolis, mis asub väikeses Cambridge'i linnas Bostoni külje all. Kuni teise aastani võin õppida kõike, mida tahan, kuigi praegu on plaanis peaerialaks valida mingisugune bioloogiaharu, aga milline täpselt, on veel ebaselge. Ka Harvardi arstiteaduskond ja haiglad on üks olulistest põhjustest, miks just see ülikool minu eriala jaoks nii ideaalne paistis. Ausalt tuleb tunnistada, et tööd on hirmsalt ja unepuudus pole peale gümnaasiumi kuskile kadunud. Samas olen väga õnnelik, et olen saanud siin õppida. Ülikool on võimaldanud avastada palju valdkondi, mis on kulmineerunud sellega, et ma kaalun väga tõsiselt kõrvaleriala filosoofias, sest avastasin, et olen hakanud lugema päevi enda regulaarsete külaskäikudeni filosoofiateaduskona. Olen kohtunud väga huvitavate inimestega igalt poolt maailmast ja õpin tasapisi kohanema hüpersotsiaalsete ameeriklastega.

Rhea Kõivutalu vil!136B

Lõpetasin suvel reaal-meditšiini suuna, kuid gümnaasiumi algusaja veendumus, et suureks saades olen arst, ei ole lähemale tulnud. Mis siis juhtus? Suunavalik tegi selgeks, et medi pole päris minu ala ja 12 aastat õppimist tekitas tahtmise vaheaasta võtta. Mitte et ma ei suudaks edasi õppida, vaid ma ei näe motivatsioonita õppimisel suurt mõtet. Praegu töötan Tšehhi linnas Náchod noortekeskuses ja tagasi Eestisse plaanin tulla augustis. Seejärel on plaan hakata Tartus geoloogiast õppima. Geoloogia leidsin enda jaoks maateaduste olümpiaadi ja UT kaudu, sel suvelgi käisin nädalasel maapõueressursside projektil. Praegu olen oma valikutega väga rahul. Arvan, et vaheldusrikkus ja uus keskkond aitavad ennast paremini mõista. Kuid õppimishimu pole siiski kuhugi kadunud – küllap näete mind juba aasta pärast koolipingis.

Anitra Lukjanov vil!136A ja Iris-Maria Matskevits vil!136B

Meie alustasime oma ülikooliaastaid Eesti Lennuakadeemias, Anitra CNS ehk side- ja navigatsioonisüsteemide ning Iris AM ehk lennunduskorralduse erialal.

Iris: Lennuakadeemia olemasolust sain teada alles 10. klassi alguses, kui üks tuttav pakkus tulla tema juurde tudengivarjuks. Paarist loengust piisas, et mõte päriselt seal õppimisest kummitaks ka järgmised kolm

aastat. Kuigi kuulun nende inimeste hulka, kes ei suutnud kuni avalduste esitamise päevani jõuda järelaluseni, mida ma siis ikka õppida tahan, olen ma nüüd siin ja naudin oma esimesi nädalaid tiivukikujulises ülikoolis.

Anitra: Tegelikult oli mu eesmärk asuda õppima piloodi erialale, aga osutusin selle jaoks liiga kurdiks. Kevadel etttevalmistuskursust läbides sümptiseeris mind jutt CNS-ist ja ma mõtlesin, et miks mitte kandideerida ka sinna. Üllatus üllatuseks, aga seda nüüd õpin. Poleks kunagi arvanud, et MINUST võib inseneeria tudeng saada, kes õpib süvendatult lennundusvaldkonda.

Arvame mõlemad, et parim osa on seni olnud õppejõud, kes on motiveeritud, muhedad ja mõnusad vanad, kellega rääkida, ning ka kooli hubane ja meeldiv õhkkond. Kuigi me mõlemad ei näinud end veel hiljuti õppimas just nendel erialadel, siis oleme tänulikud, et siia sattusime.

Liina Rohkla vil!136B

Kui 12. klassi alguses olin veendunud, et lähen edasi õppima arhitektuuri, siis paar kuud hiljem leidsin kogemata The Hague University of Applied Sciences ülikooli eriala International Sport Management. Järsku oli mul valikus, kas jääda kodusesse Eestisse arhitektuuri õppima, mida ma olin väikesest saati teha tahtnud, või avastada midagi uut ja põnevat Hollandis. Siiaamaani tundub, et tegin Hollandi kasuks otsustades õige valiku. Nagu ülikooli enda nimigi ütleb, siis on tegu väga praktilise õppega – loenguid, kus õppejõud kogu aja räägiksid, on vähe, üldine rõhk on kohe teadmiste praktikasse rakendamisel ja tiimitööl. Selles osas tulevad teine ja kolmas ehk viimane aasta kindlasti kõige põnevamad, sest ette on nähtud praktikad erinevates firmades ja organisatsioonides.

Mitmekülgus, vähe tunde, palju iseseisvat tööd – need märksõnad ilmestavad seda eriala kõige paremini, sest õppekavas on aineid majandusest ajakirjanduseni.

Kaspar Päärson vil!136C

Minu teekond pärast gümna lõppu pole ilmselt keskmise reaallika lugu. Ei läinud Tartusse ega Riiga. Isegi Hollandisse ei läinud. Pigem on minu valik iseloomulik tavalisele noorsportlasele. Otsustasin võtta aasta, et tegeleda spordiga. Säärane valik just seetõttu, et saan viimast korda osaled U20 tiitlivõistlustel ja oleks tagumine aeg seal endast märk maha jätta. Samuti mõlgub kuklas 2022. aasta veebruaris Hiinas toimuv spordimaailma tippsündmus. Küll aga olen endale lubanud, et „tippsportlase” elu saan nautida vaid ühe aasta ning selle tarbeks astusin juba sel aastal Lappeenranta-Lahti Tehnikaülikooli. Seal alustan 2022. aasta sügisel õpinguid mehaanilise inseneeria erialal.

Hugo Kivilo vil!136C

12. klassi alguses oli meil riigikaitsealaager, kus major Tooming ärgitas meid kaitsevärke minema projektiga „Klassiga ajateenistusse”. Seega otsustasime klassi koosseisus minna 2. jalaväebrigaadi Võrus, et võtta teenistusest kõik ja tunda „päris kaitseväge”. Panime ennast oktoobris arstlikusse komisjoni. Mina läksin teistest päev varem ning panin ennast kohe Võrru kirja. Kooli tagasi minnes sain teada, et sõbrad olid meelt muutnud, valides enda teenistuskohaks hoopis 1. jalaväebrigaadi. Algas mitu päeva kestnud helistamine ja meilide saatmine, kuni lõpuks sain sõpradega ühte kutsesse. Kooliaasta jooksul liitusid paar klassivenda meie ühise projektiga ning kaitsevärke minekuks oli meid kokku seitse: lisaks minule veel Joonas Mengel, Olari Arthur Tiit, Stefan Saar, Johann Mattias Tamm, Aleksander Noor ja Miko Lond. Kuna 1. jalaväebrigaad on nii Jõhvis kui Tapal, saadakse alles bussis teada, kuhu täpselt on minek. Et teadmatust teenistuskohast vältida ja minna aega teenima endale meelepärasesse kohta, soovitan minna kaitsevärke klassiprojektiga.

Kindlasti tasub eriti tähelepanelikult vaadata Reporteri 20. juulil avaldatud videoloo „Reporter käis vaatamas, millises meeleolus värsked ajateenijad oma igapäevaeluga hüvasti jätavad” esimest minutit.

Henrik Kurm vil!136C

Teadsin enne ülikooli kandideerimist juba, et soovin minna majandust õppima ja mulle oluline oli, et õppekava sisaldaks praktilist õpet. Selleks hakkasin juba sügisel tutvuma võimalustega, millist riiki vallutada. Lõpuks valisin University of Amsterdami ja programmi Economics and Business Economics. Valisin selle eriala, sest seal saab palju matemaatikat teha, mis meesugustele meeldib. Majanduse õppimine ühes Euroopa kultuurirohkemas linnas loob hea eelduse edaspidiseks eluks, suhtlus on siiski üks tähtsamaid oskusi. Kooli algus on olnud suurepärase, sest õppemaht on kordades väiksem kui Reaalis. Koroonapiiranguid aina leevendatakse ja peagi saab loenguid auditooriumis kuulata. Olen valikuga rahul, olen saanud suurepärase õppejõu ja rohkem aega hobide jaoks.

136. lennu ülikoolivalikud kaardistatud

Lühikokkuvõte minu nädalast hundina.

- > ole mina
- > ole abiturient Tallinna Reaalkoolis
- > rets tuleb
- > "Ai kurivaim".jpg
- > loo grupp sõpradega
- > koroonareeglid
- > "Assa pagan".png
- > lõpuks saad ikka inimesed kokku
- > aeg retsida

Esmaspäev:

- > ole mina
- > rebased päris toredad
- > jumal tänatud
- > facebook.com/events/teatevõistlused
- > mnk(minu nägu kui) rebased tublid
- > kena

Teisipäev

- > viktoriin
- > ole mina, a klassi abiturient a klassi rebasega
- > küsimused on kõik b-klassi kohta
- > 2. Koht
- > feels good

Kolmapäev:

- > ajarännak
- > 4 komplekti riideid kotis
- > maastikumäng.zip
- > ükskord võidame niikuinii
- > ei jaksa rohkem

Neljapäev:

- > ole mina
- > void.jpg
- > loengusse ei jõua
- > rohkem ei mäleta
- > feelsbadman

Reede:

- > mis toimub
- > aitab
- > [SISU KAITSTUD]
- > maurus on täis
- > koju magama
- > hurraa!

See nädal oli karmim kui ükski arvestuste nädal minu Reaali ajaloos ja ilmselt magan ma sellest välja veel mitu nädalavahetust. Aitäh tublidele rebastele, kes täiskooosseisus vastu pidasid ja nüüd end uhkusega täisväärtuslikeks Reaalkooli gümnasistideks kutsuda võivad. Elagu paaritud lennud! 🐾

////////////////////

Eliis Lelov 137A

Pildid. Paul Nurk 137A

Unepuudus, üldine segadus ning suursugune möll – sedasi võiks kirjeldada 139. lennu rebaste nädalat. Kuigi selles ei ole midagi uut, on praegusele 10. klassile need päevad sügavajälje jätnud. Kapärast tavariietusse naasmist kipun sellele nädalale sageli mõtlema.

Ootamatul kombel algas kogu see värk kolmapäeval enne rebaste nädalat. Läbi Instagrami ning ühe kahtlase veebilehe sain vihjeid oma jumala identiteedi kohta. Üle kivide ja kändude leidsin ta päeva lõpuks ning laususin põlvili laskunult: “Mina, Rumal Rebane, Olen Valmis Saama Valgustatud. Kas Näitad Mulle Teed?” Õnneks oli õige inimene.

Pärast reedest rebaste ja jumalate kohtumist naasin koju ning kostüümi uurides kaalutlesin otsuseid, mis mind siia olid toonud. „Vahet pole,“ ütlesin endale, “Kubrick teadis, mida ta tegi.” Otsisin välja jalanõud, mida kõige tõenäolisemalt üks õpye kannaks ja valmistusin eelseisvaks nädalaks.

Mitte keegi ei väärtusta poolt tundi und niivõrd palju, kui rebane, kes peab täpselt nii palju tavalisest varem koolis olema, et tantsu harjutada. Vähemalt sai näha tervet lendu oma kostüümides, mis grupiti

põhinesid filmidel. Pärast seda ootas kõiki ees koolipäev, mis lõppes teatevõistlustega staadionil. Triumfeerisid aumehelikkus, loovus ja julgus.

Ärkasin vara (väga vara), tegin süüa, võtsin söögi kaasa. Jumalad olid otsustanud, et meie grupp ei tohiks oma aega raisata söökla järjekorras vaeveldes, mistõttu võtsid rebased toitu kaasa üheks korrallikuks pidusöögiks. Erilise ülesandena pidin terve söökla ees ka kõne pidama, mis oli erakordselt hirmuäratav, aga õnneks kukkus normaalselt välja. Pärast järjekordset keskpärast koolipäeva toimus aulas viktoriin, kus rebased pidid tõestama oma teadmisi Reaalkooli õpilaskultuuri kohta. Meie oma grupiga jäime teiseks, aga teine olla pole õnneks halb. Koju jõudes kasutasin kõike oma loovust, et teha üks ülistav sonett oma jumalale.

Kolmapäev oli kaks ühes – maastikumäng linnas ja ajarännak aastasse 1991. Hommik oli igale grupile omamoodi, aga üks asi oli kindel: kell 7 pidi olema Toompeal, et näha lipu heiskamist. Koolitunnid olid asendunud ajarännaku tundidega ja rebaste kostüümid punkarite riietusega. Õnneks ei häirinud ajarännak rebaste nädalat ning kella nelja paiku ootas meid ees iseloomu kasvata maastikumäng keset Vanalinna.

Pärast seda läksin eeskujulikult koju ning tegin absoluutselt mitte midagi lõbusat terve öhtu.

Neljapäeva hommikul 7.15 kogunesime kõik auditooriumisse, et lubada tohutult targal loengul avada endi silmad. Kõik kümme ärkvelolijat leidsid, et see oli väga hariv ettekanne ning liikusid koos magajatega aulasse tantsima. Tundide ajal avastasin üleväsimuse võlused ning nautisin Saaremaa sidrunivee ja Borjomi suurepäraseid maitseid. Peale erakordselt tuima koolipäeva rebaste üritusi ei olnud ning sai kohe koju minna.

Reedel keerati tantsuproovid üheteistkümneme peale, sest tulemas oli *flashmob* Rotermanni kvartalis. Kuigi oli imelik õpetajate ees tantsida, leidsin, et oli päris lahe linnarahvale päeva huvitavamaks teha. Pärast tantsu toimus midagi pühalikku ning saan end nüüd nimetada täisväärtuslikuks Tallinna Reaalkooli gümnasistiks.

Sellega lõppes ametlikult rebaste nädal. 11/10. **R**

////////////////////
Hans Robert Kannukene 139A

Mu jumal Matias valgel hobusel
 sinu järgi jooksen õhtul hilisel
 et paluda sult halastust
 et vältida paljastust
 Tossupulka mangun
 Kui mõtest olen kadunud
 Kuid vastuseks saan ainult,
 "Rebased ei nõua"
 sandaalid lükkam järga
 sokid nende alla
 ktrorse avamata
 swagi kaotamata
 clouti pealt, odavalt
 kindel paak,
 see kõik on sinu auks
 Markus Abel
 Jumal Matias Moorile

о, маленькая, Лии, ты красивая росинка
 Чтоб на этой неделе не страшных
 мучений
 Я стою на коленях пожалуйста
 Просто что-нибудь веселое и хорошее,
 сделка?

В школе Georg Ots я бы сделал для тебя
 сольф Если вы одНовременно играете
 на виолончели
 Я согласен проиграть в гольф
 Слава богу, я заставляю нас надуть меня

О, Лии, я тебя хвалю, все сделаю:
 Я на питчере, я получаю от тебя все
 умное
 В твою честь я быстро побегу
 Я даже жую для тебя школьную еду

Я лучшая лиса Реалпаја Skola
 Я лучшей богине!

Kaspar Pajo
 Jumal Lii Schmidtile

mõistus tõesti antud vahe
 pole sul küll ühtki pahe
 see on seadus, mis su tahe
 herneid süön ma alati koorega
 tänuslaide lisan ka hoolega
 tutvustad mind mõlema poolega
 pulli jutuga sa ei koonerda
 tuua sul võin redeleid ja toole
 lisad kirevust sa reaalisooles,
 põnevad tummisust ajavoole
 juhivad gümnaasistiks saamise poole.

Tuule Lintrop
 Jumal Erik Jõeverele

Mul on hiljuti vedanud palju
 endal jumalaks sain Liisi
 ning üle suure kalju
 ma sulle tooma läheks riisi.

Su antud ülesandeid
 ma täidan rõõmuga
 ning annan sulle vande
 oma tööd teen hoolega.

Ning ära mind sa karista,
 kui tekib väike aps.
 Ma luban ennast harida,
 ma olen õppiv laps.

Su nimel teeks ma kõike
 ole selles kindel sa
 ning kui hetkel kirjutan neid löike
 olen naerusuil ma.

Sa oled parim jumal
 ja mina tubli rebane.
 Ma proovin olla mitte rumal
 ning väga rõõmsameelne.

Jan Sebastian Tammekun
 Jumal Liisi Puurale

Волк Мона, рыжая
хороший твой выбор.
Я хорошая лиса
Как наш учительница Касик.

ты думаешь, что ты бог,
поэтому я считая тебя глупым.
Ты волк,
кто в лесу должен крестить лису.

ооооо, Мона
так благодарно и хорошо

William Vodi
Jumal Mona Tolmatsile

Marta Tõnisalu 137C

Kümnenda klassi punkarid värskes Reaali Häälega

Ajarännaku lõppkontserdi melu

Plakat või kitarr? Miks mitte mõlemat!

Paul Nurk

REIS KOLMKÜMMEND AASTAT AJAS TAGASI

Liisi Puura 137A

15. septembril keset rebaste nädala melu toimus ajarännak 30 aastat tagasi. Koolimaja oli täitunud üheksakümnendate stiilis riietes õpilaste ja õpetajatega ning terve päev oli sisustatud erinevate ajastutruude tegevustega.

Päev algas valge hakul kella seitsme ajal varahommikul, kui gümnaasiumiklassid koos üheksanda klassiga kogunesid Kubernerite aeda, et heisata sinimustvalge Pika Hermannitorni. Meile pidas kõnet riigikogu esimees Jüri Ratas ning hommikuse sissejuhatus tegi ka õppealajuhataja Madis Somelar. Programm oli kiire ning juba järgmisena jalutasime Hirve parki, kus toimus 1987. aasta miitingu etendamine, mille käigus luges õpilane Pert Koduvere ette kõne Molotov Ribbentropi pakti salaprotopokoli avalikustamisest.

Siis oli aeg jalutada koolimajja, sest ees ootasid 5 koolitundi, mis olid vaid 35 minutit pikad. Enne esimest tundi üritasime varajast ärkamist kompenseerida hommikusöögiga klassis, seega toime ajaloo klassist 401 veekeedukannu ja organiseerisime juurde võileivagrilli.

Mõne hetke pärast oli terve ruum täidetud sulajuustu ja grillisaia lõhnaga. Iga tunni alguses näidati klasside valmistatud videoklippe: alustasime aastast 1987 ning lõpuks jõudsime 1991. aastani. Tunnid ei olnud ka tavapäraseks, sest õpetajad ei rääkinudki seekord oma õppeainetest, vaid oma mälestustest üheksakümnendatel aastatel.

Koolitunnid olid küll lühemad, aga vahetunnid hoopis 10 minutit pikemad. Vahetundide ajal sai käia ostmas erilehte Reaali Häälel, nautida neljanda korruse näitust või hoopis kulutada raha puhvetis. Viimasest oli tehtud omaette põnev kogemus: klassides jagati laiali talongid, mille eest võis üldse puhvetist midagi osta. Puhvet oli veidralt tühi ning tavapärase Kirju Kiisu asemel võis näha hoopis kiluvõileiba. Isegi sööklas pakuti meile ajastutruud toitu: hakklihahakastet kartuliga.

Kell 10.10 kogunesid kõik õue, sest oli aeg kogeda, kuidas oleks olnud olla Balti ketis. Iga klass oli valmistanud selleks plakati, et oleks ikka võimalikult sarnane kogemus päris Balti ketile. Võtsime kätest kinni ning kordasime Rein Veidemanni "Vabaduse loitsu". Tunne oli teistmoodi ja

veidi võõras, eriti kuna keegi peale osade õpetajate ei teadnud, milline see emotsioon tegelikult 1989. aastal oli.

Päeva lõpetuseks toimus staadionil kontsert. Alguses esinesid meie enda kooli õpilased erinevate tantsunumbritega. Endale kõige südamelähedasem etteaste oli noorte tantsupeo "Maa ja Ilm" "Kalli-Kalli" tants, mida esitasid esimese klassi lapsed koos abiturientidega. Kontserdi teadustajateks olid kehalise kasvatuse õpetajad, kes maitseka huumoriga kõigi tuju üleval hoidsid. Suure aplausiga kutsuti staadionile ette ka õpetajad, kes olid sündinud kaheksakümnendate lõpus või üheksakümnendate alguses, kes rääkisid oma tunnetest seoses nostalgilise päevaga, mida nad liiga noore ega tõttu siiski ei mäleta. Lõpuks oli aeg tuua lavale legend Ivo Linna koos Anti Kammistega. Koos nad esitasid tantsuliseks soojenduseks nii mõnegi hiti nagu "Muinaslugu muusikas" või "Suur loterii", aga kontserti lõpetasid nad siiski kõige kuulsamate isamaaliste lauludega: "Isamaa ilu hoieldes", "Eestlane olen ja eestlaseks jään" ning loomulikult "Sind surmani".

PS! Ilmus ka Reaali Poisi erinumber Reaali Häälel!

EKSPERIMENT. NÄDAL AEGA NUPUTELEFONIGA

Ellen Roper 138A

Sel ajal kui paaritud lennud teineteisega meeleolukalt tutvust tegid, otsisin mina värske üheteistkümnendikuna viise, kuidas jõuga enda ööpäevadesse tunde juurde tekitada. Nutitelefonist loobumine oli miski, millele olin juba pikalt mõelnud, ent alati tuli justui midagi vahele. Nüüd, kus pikk suvi mööda lastud ja pikk kooliaasta seisab ähvardavalt ukselehel, sain viimaks kahtlustest võitu ning otsisin kapist üles enda vana armsa Limpa nuputelefoni. Plaan: astuda seitsmeks päevaks tehnoloogilises mõttes kümmekond aastat ajas tagasi.

Kohe esimestel päevadel jäi silma sada väikest veidrust. Näiteks – telefon oli nii pisike, et mahtus peaaegu pihku peita. Mitu korda olin veendunud, et see jäi kuhugi maha, kui tegelikkuses oli see lihtsalt taskupõhja teiste asjade alla vajunud. Tuletasin meelde 9 nupuga kirjutamise kunsti, paari sõna trükkimiseks kulus esiti mitu minutit. Omaette nostalgiline oli ärgata sama äratuse peale, mis algklassides. Ka suvised harjumused ei katkenud kohe. Leidsin end masinlikult telefoni järele kobamas, et näiteks muusikat kuulata, ning alles mõni hetk hiljem meenus, et see on asjatu.

Kõige suurem hirm, mis mind varem tagasi hoidis, oli ilmselt tunne, et ilma nutitelefoni ei saa ma inimestega ühendust. Tegelikult polnud aga sugugi nii õudne. Tõsi, mõni sõnum jäi kirjutamata, mõni kõne tegemata, aga midagi sellest eriti ei juhtunud. Mõned telefoninumbriid olid mul ju ka varasemast, aga uues klassis olin jätanud numbrid küsimata, sest neid lihtsalt ei läinud vaja. Nüüd läks, pidin küsima. Taaskord tänasin südames Reaali kompaktsust – varem-hiljem pörkasin siin kokku kõigiga, kellega vaja.

Suhtlesin inimestega ka veidi teistmoodi. Alguses oli mitmel korral peale inimesega hüvasti jätmist tunne, et vestlust peaks jätkama sõnumiga. Selle üle pisut järele mõlnud, leidsin impulsi aga absurdse olevat. Milleks siis üldse hüvasti sai jätetud, kui pool jutust veel rääkimata, või miks ei võiks teemat siis järgmisel korral üles võtta? Vestlused muutusid justkui tähenduslikemaks, kuna koduteel vigade parandust teha ei saanud.

Ootuspäralt vähendas nutitelefonist loobumine igapäevast spontaansust. Varem oli võimalik igal suvalisel hetkel kontrollida üht või teist kellaaega või leida üritus, kuhu suunduda. Lisaks ahenes oluliselt inimeste ring, kellega ma suvalisel ajahetkel ühendust võtta sain. Seega oli mul reeglina kaks võimalust – kas minna kaasa olukorraga, millest end leidsin, või seada sammud kodu poole. Ise uut situatsiooni luua oli keeruline.

Kõige tüütumaks kujunes aga tõsiasi, et igal suvalisel hetkel ei olnud järele kontrollida.

Bussiajad, tunniplaanid, ürituste algusajad ja nii edasi – kõik tuli kas varem välja vaadata või siis kõhutundest lähtuda. Selle takistuse võrra jäi ilmselt ka üht-teist tegemata. Kui ma ei teadnud, kuhu edasi, pidin üldiselt minema koju.

Aega tuli tegelikult juurde küll, kuigi võibolla mitte sinna, kuhu teda ootas. Näiteks bussis – varem oleksin võibolla lugenud Reaalpihti või muud sellist, nüüd oli mul äkitselt 10 minutit, mille jooksul otsekui polnudki midagi teha. See tunne läks siiski ruttu mööda. Avastasin kotist raamatu, mille sinna pühapäevaõhtuse optimismiga pakkinud olin, ja lugesin mõne lehekülje. Uue värvingu sai ka niisama aknast välja vahtimine, või siis uurisin enda kaasreisijaid. Jälle oli ruumi elu üle pisut järele mõelda.

Muutus ka ajatunnetus. Isegi arvestamata neid mõndakümnet minutit, mida ma nüüd telefonis kulutada ei saanud, oli aja kulgemisel hoopis teine maik – justkui oleks olnud vähem kiire. Mitte et see tegelikult nii olnud oleks, tähtjad ja tegemised kuhjusid umbes samamoodi nagu ikka, ent selle kõrval oli ka aega rahulikeks hetkedeks. Produktiivne ja ebaproductiivne aeg olid teineteisest sunduslikult eraldatud.

Nädal sai läbi, ent eksperiment mitte. Pooleldi laiskusest ja pooleldi positiivsest kogemusest ajendatuna ei leidnud ma viimasel päeval justkui hetke nuppudega telefoni jälle nutikama variandiga asendada. Ega ka järgmisel päeval. Et kui nii kaua hakkama sain, äkki saan edasi ka. Artiklit lõpetades lebab mu mantlitaskus endiselt see sama. Äkki jääbki nii?

Eksperimenti peakangelane

Erakogu

ERIK J-I MUUSIKANURK. UUS KOOLIAASTA UUE HELIRIBAGA

/////////
Erik Joonatan Tepp 137A
Erik Jõevere 137C

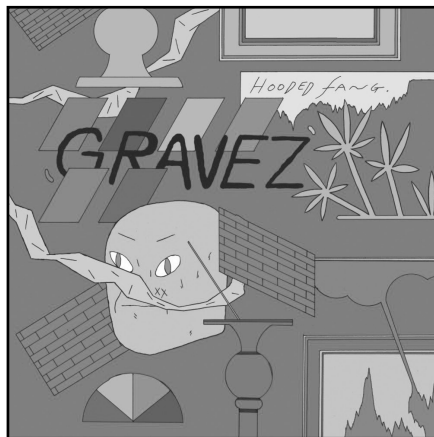
Taas on saabunud aeg saada muusika-soovitusi teie kõigi lemmikmuusika-kriitikutelt. Kaks Erik J-i kaevavad ka uuel kooliaastal mudast ja sopast välja just need peidetud teemandid, mis võivad saada sinu uue kooliaasta hümniks!

LAULUD

Injury Reserve - „Knees“ (eksperimentaalne hiphop)

Järgnev lugu on sobilik suurtele muusikaseiklejatele. Ära peab mainima, et tegemist pole kõige lihtsama kuulamisega. Injury Reserve kasutab laulus, ja ka terves albumis, kust lugu pärineb, abrasiivseid helisid ja trumme. Produktsioon on lollakuse poolest sajani keeratud. Mina isiklikult armastan sellist muusikat. Sügavalt selle kakofoonia seest on aga leida üllatavalt ilus ja meloodiline lugu. Aasta aega tagasi lahkus meie seast Injury Reserve räppar Step J. Groggs. Lüürika minategelasel on eluteel ette tulnud mitmeid tõkkeid, kuid ta tunneb, et õppinud ega targemaks saanud ta neist ei ole. Sealhulgas on ka juttu alkoholismist ja võimetusest pudelit maha panna. Kõike kokku pannes on tegemist kaunilt kaootilise muusikateosega, et suremas. Kui sulle meeldib kaunis ja teatraalne muusika, soovitan kindlasti kuulata seda albumit.

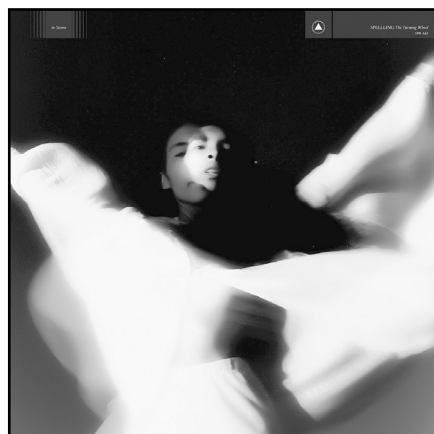

Hooded Fang - „Never Minding“ (indie rock)

Lõbus lugu ilma erilise suunata. Nagu pikutaks vabal päeval, diivanil, ilma kohustusteta ja ootaks õhtu saabumist. Laulusõnad on meeldivalt korduvad ja üksluised, peamiseks lüürikaks - „Ooooooh, My mind is leaving“. Esialgne trummide puudumine tekitab väga rahuliku atmosfääri, mis loo vältel muutub järjest tormilisemaks. Väga kena lugu hommikuseks unisuseks ning selle eemaldamiseks samm-sammult.

Dead Can Dance - „Anywhere Out of the World“ (neoclassical darkwave)

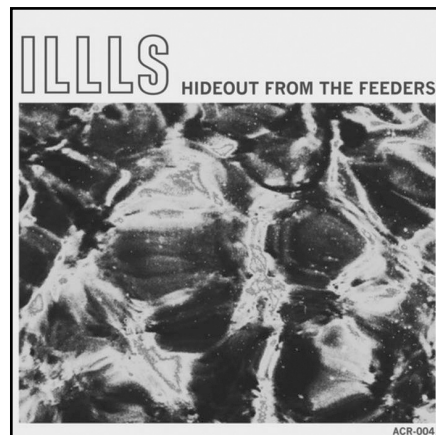
Nüüd midagi natuke vanemat. Laul kuulub ühte naljakasse žanrisse nimega *neoclassical darkwave*. See segab tumeda ja melanhoolse õhkkonna läänemaaailma klassikalise muusikaga. Üllataval kombel on tulemus tänapäevasem klassikalise muusikaga võrreldes. See tuleneb lugude ülesehitusest, mis on pärit *ambient pop*'i jahialadelt. Bändi muusika ongi huvitav segu sellest ja euroopa folkmuusikast. Lugu õhkab hiliseid kaheksakümnendaid ning erinevate muusikavoolude vabaloomulist kokkusegamist. Seda lugu on hea kuulata vaikselt omaette ja lasta sellel end ümbritseda.

ALBUMID

Spelling - „The Turning Wheel“ (art-pop)

Kate Bush, loodus ja eksistentsialism – nendest kolmest toorainest koosneb Spelling kolmas album „The Turning Wheel“. Kõige lihtsam on öelda, et see album on kogumik lihtsalt ilusast muusikast. Kaasahaaravad vinjetid kaunistatud sädelevate kellade ja keelpillidega teevad sellest kauamängivast kõrvukõditavalt popilikust, kuid samas orkestraalselt suursuguse teose. Huvitavaks *touch*'iks sellele baroksele popp-palale on psühhedeelsed ja veidi idamaised kõlad. Need rikastavad albumi õhkkonda ja sobivad hästi loodusekeskse teemaga. Heaks näiteks võib tuua albumi avaloo „Little Deer“, mis räägib elust ja sellest, mis juhtub, kui see lõpeb. Seda on teinud Spelling läbi dialoogi väikese kitsega, kes on valudes, võimalik,

ILLLS - „Hideout From The Feeders“ (psych-pop)

Sügisesteks õhtuteks. Justkui *shoegaze*, kuid kuulda on ka Arcade Fire'it, Joy Divisionit ning ka punki. Album algab hüplikult, helid on *distorted* ja julged, ning rahuneb ajaga maha, tekitades meeldiva terviku. Selline teos, mida soovitan otsast lõpuni kuulata ühe istumisega. Lood on enamjaolt kurvad, kuid neis peitub mingisugune naiivne optimism, mis olekski justkui et meie ajadesse programmeeritud. Tuju tõstmiseks raskel perioodil ideaalne. Isiklikud lemmikud on „Our Shadow“, „Coma“ ja „Wales“, kuid see on täpselt selline album, kust võib erinevatel aegadel leida lugudest erinevaid mõtteid. Väga suure *replay value*'ga. **R**

NÄITUSE JA RUUMI SUHE VORONJA GALERIIS

Paul Nurk 137A

Pildid. Kiur Kaasik ja Evelin Lumi

Alustuseks mainin, et kirjutan lihtsa inimese, mitte professionaalse kunstniku, kriitiku või muu kunstiinimese vaatepunktist.

Juba Voronja galerii asukoht iseenes on võluv: väike tänavküla, omal moel kui Peipsiäärne Kalamaja. Sisse astudes polnud ei piletimüüjat ega kedagi, alles peale näituse vaatamist oli kohvikust võimalik pilet osta – valitses maapoelikult usalduslik õhkkond. Maja sisemus on kodukootult omapärane ja mõnusalt rohmakas, mitte viimseni viimistletud, üheks seinaks kollaaž vanadest akendest ja läbipaistvast plastist. Samas vaimus jätkavad väike saunamajake ja sopiline puude- ja varjualusterohke aed koos viinamarjaväätidega verandal. See on teravas kontrastis suurte ja klassikaliste galeriidega, mis on avarad (kohati lausa lagedad) ja väljapeetud või muul moel raskepärased.

Voronja galerii ümberehitatud kalurimaja eristub tavapärase kunstigalerii suurte

ja kunstiteost esile tõstev, seda võimestav, sunnib selline ruum aukartlikuks ja eraldab teose ning vaatleja. Kalurimaja hubasus ja maalähedus ei loo kunstiteose ja vaataja vahele hierarhilist distantssi ega sundi sügavmõtteliseks teose idee analüüsiks. See ei tähenda, et kunst ei võiks seal olla tähenduslik või tundeid tekitada; vastupidi, teosega saab tekkida palju isiklikum ja vabam suhe.

Kirjeldatud suhte korral võib kunst olla hoomatavam: keeruliste tõlgenduste asemel võivad tekkida hoopis isiklikud äratundmised. Samuti võib vaatajal olla lihtsam tunnistada (ka endale), kui teos ei meeldi – ei teki tunnet, nagu tähendaks see, et ta on lihtsalt taipmatu niivõrd kõrgelennulise taiese haaramiseks. Kalurimajalikus keskkonnas ei ole tunda kunsti ja kunstnike elitaarsust, nagu see on suurtes ja kuulsates muuseumides kerge tekkima. Sellele aitab kaasa ka teoste piiratud hulk: on võimalik läbi käia terve galerii/näitus ilma küllastumuse või väsimuseta. Tunda

oli kõiki tervitav sundimatu õhkkond.

Peale õhkkonna on mainimist väärt ka ruumikasutus, mis tegi teoste vaatamise nauditavaks: mitmeid töid sai vaadata eri perspektiividest ja kõrgustelt, näiteks esimeses toas olid kolm suurt maali paigutatud kolmnurkselt nii, et teise korruse rõdult avanes teostele hoopis teine vaatenurk. Nii ei olnud ruum ainult teoste kinnitamiseks, vaid mängis näituse kogemises aktiivset rolli.

Voronja galerii on justkui kunstigalerii vaste sel suvel esietendunud Müüdnud Naeru võrukeelsele lavastusele „Godot’ d uutõn“. Auri Jürna on selle kohta Sirbis¹ öelnud: „... võru keel tõi loo rohkem maa peale. Enam ei kangastu tühi *black*

box või kajav modernkunstimuuseum, pigem jääb natuke külameeste pohmahommiku mulje, kõige helgemas, põuasemas, relvitumas mõttes.“ Mõlemal juhul esitatakse kunsti oma siirameelses lihtsuses ja avatuna kõigile, kunstiteos ei esine ei üksinda, vaid kogemuse moodustab kogu meeleolustik maheda tervikuna. ^R

valgete saalide laiuvatest siledatest seintest ja kõrgetest lagedest. Kuigi grandioosne

võimalik läbi käia terve galerii/näitus ilma küllastumuse või väsimuseta. Tunda

Kohvik maja kõrval oli mõnus, aga see siiski ei muutnud näitusepinda kohvikugaleriiks, kus kunst võitleb ruumi eest kohvikumeluga või on lihtsalt taustaks – kunst ei kadunud kohviku sisse ära.

Elo-Mai Mägi teose „Ta ei näe üldse, kui ta ei näe iseennast. Kujund 1.4“ kõrval on omanäoline sein taaskasutatud akendest ja läbipaistvast plastist.

¹Jürna, A. (Sirp, 20.08.2021) Ootuse ootamine. Loetud: <https://sirp.ee/s1-artiklid/teater/ootuse-ootamine/>

TALLINNA REAALKOOL — ВЫ СЛЫШАЛИ О НАС?

Erakogu

////////////////////

Kristjan Suuder 138A

On sajune pühapäevaõhtu Peipsi kaldal, mida teistest omasugustest eristab õhus pea käegakatsutav pinge. Varnja sünge piirivalvepunkti prožektorite valgus joonistab kesk paksu pimedust välja vaid kruusase hooneesise ja tagasihoidliku paadisilla. Vahetatakse ootusärevaid pilke. Umbes seitsmeteistkümne kilomeetri kaugusel kohtuvad kell 19:54 Vene ja Eesti kordonikaatrid — erakorralise kokkusaamise teljeks on nelja tunni eest vaid kahe ja poole kilomeetri jagu Vene Föderatsiooni territooriumil alla langenud Tallinna Reaalkooli kliimasond.

Tulevase spioonsondi ehitus algas kevadel suure entusiasmiga. Innustatuna võrdlemisi edukast varasemast lennust, haaras tiimiliikmeid kirglik, kuid seejuures sihikindel uuendustung. Visiooni elluviimine käis läbi kümnete penoplasti burdooni saatel tööõpetuse klassis veedetud tundide. Uue korpuse debüütatribuudiks pidid olema stabiliseerivad purjed kinnitatuna sondi kahele küljele. Otsusele eelnev arutelu oli küll kõigist aspektidest igati loogiline, kuid jättis kummalisel kombel vahele purje kõige fundamentaalsema funktsiooni, ehk tuuleenergia muundamise liikumiseks — ootamatult selgus hiljem, et kujundatud „tiivad“ olid just selles ülesandes eriti silmapaistvad. Tegu oli täielikult originaalse mõttega, mis jäi muuseas mainimata ka Lennuametile, kelle nõuandel lennupaik mõned päevad enne starti turvalisuse mõttes Tartust Viljandisse nihkus.

Mitmekuise töö kulminatsioon ehk sondi õhkupäästmine leidis aset 12. septembril. Mõned valearvestused elektroonikaga, paar katkist toetustala, kokkuvõtlikult, kõik süsteemid normis. Kehtis vana režissöörirakus — pool muudatustest tehakse võtteplatsil. Kuid sellegipoolest oli lennu start mitte ainult peaaegu graafikus (ennenägematu võit!) vaid ka kuni lahtilaskmise hetkeni äärepealt veatu. Soodsates tuultes alustas pall ühes sondiga oma pea 30 kilomeetrist tõusu kell 13:20. Jäi vaid oodata ja jälgida pardaloleva

navigatsiooniseadme perioodilisi teateid.

Signaal 13:53: kiirus 50 km/h. Kantuna valdavast edelatuulest, oli sond võtnud raudse kursi Kallaste suunas.

Signaal 13:58: kiirus 66 km/h. Tõenäoliselt oli pall jõudnud umbes kümne kilomeetri kõrgusele. Kiirenemist oli oodata — maapinnast kaugenedes muutuvad tuuled reeglina intensiivsemaks.

Signaal 14:04: kiirus 72 km/h.

Signaal 14:08: kiirus 82 km/h. Juba mõnevõrra anomaalne, kuid ehk on tegu vaid mööduva puhanguga...

Signaal 14:17:29: 94 km/h.

Signaal 14:17:49: 104 km/h —

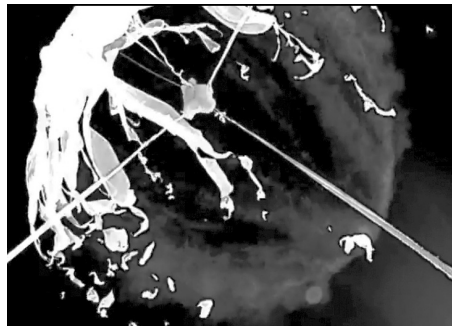
— ja side lõpp. Viimase kahekümne sekundi jooksul oli pall läbinud peadpööritava kiirenduse ja suure pingekruvimise kulminatsiooniks oli vaid antiklimaatiline tühi ekraan. Ei ühtki uut signaali. Autosistuvate tiimiliikmete seas sünnib teooria: suur kiirenemine, pealegi arvatava maandumiskoha läheduses — kõik osutab ju ometi langemisele! Kuid samaaegselt tõrkab ühiselt kõigis märksa süngem hüpotees, mis leiab kinnitust täpselt 86 minutit hiljem.

Signaal 15:44: Sond oli olnud maandumisest kaugel. Olles langenud viimaks taas piisavalt madalale, et püsivat sidet luua, jõuab sellelt tiimini uus raport. Kiirus: 79 km/h. Asukoht: Kasepää, Peipsi kallas. Siht nagu ennistki vankumatult kirdesse — nüüdseks otse järvele. Vastupidiselt ootustele ei paista kiirus kahanevat, see-eest hakkab ilmne eelmainitud purjete inseneritehniline ja otsekui nõrkiv geniaalsus, mille abil lendab sond 16:00 mõnusa kruisikiirusega 36 km/h üle Eesti-Vene piiri ja maandub sellest 2.46 kilomeetri kaugusel, Pihvka oblasti vetes.

Katastroof, mis pakkus tiimile kahte võimalust: jätta projekt Venemaale hulpima või suunduda meeleheitlikult Varnja kordoni uksele koputama. Otsustatakse vähemalt üritada. Varnjas avab ukse pisut üllatunud ilmega piirivalvur, kes peale olukorra lühiülevaate kuulmist mornilt pead raputab: „Te olete neile andnud sünnipäevatordi — kummaline õhusõiduk, kaamerad ja GPS peal... tõenäoliselt te seda tagasi ei

saa. Aga me proovime ühendust võtta.“ Väliselt lootusrikkalt, kuid sisemiselt üpriski trööstitult jäädakse ootele. Mõne aja pärast tuleb kordonist teadaanne: sondi asukoht on tuvastatud, venelaste kaater on asja uurimas. Pealtnäha positiivset uudist saatis jätkuvalt pettumuseks ettevalmistav alatoon.

Kell lööb seitse õhtul. Algab kerge vihmababin. Rauduks avaneb taas, kuid seekord on näha piirivalvuri näol muhedat muiet: „Nad on nõus üle andma!“. Järgneb joviaalne peomeeleolu, mis poleks ka kõige uhkemale pidusöögile kaugelt alla jäänud — selleks ajaks ei olnud muidugi süüa enam midagi ja tiimiliikmete ainsaks kütuseks peale ligi 12-tunnist päeva oli põlev vasttärrganud lootus. Tunnikese pärast hakkab väike indikaator kaardil uuesti liikuma, seekord Eesti poole, ning peale nelja tundi võorastes vetes triivimist on Reaalkooli kliimasond 19:57 taas kodumaa territooriumil. 20:16 võtab Eesti kordonikaater viimase julge kurvi enne sadamasse jõudmist.

Ülemise kaamera poolt jäädvustatud õhupalli lõhkemine Erakogu

Juubelduste saatel (ka piirivalvuritel endil oli selleks hetkeks juba ütle mata tore tuju) toimub pidulik sondi maaletoi metamine. Paaniliselt tehakse seadeldis lahti, sealjuures imestades, et Vene piirivalve end sellega vaevanud polnud. Pardaloleva Raspberry Pi jätkuvat tööd märkiva rohelise tulukese vilkumine vallandab uue pidustustelaine — võimatus tunduv märk, et tehnika oli laevukese pardaarvuti improviseeritud rolli edukalt üle elanud. Vastatakse uudishimulike piirivalvurite küsimustele ja vahetatakse tänusõnu. Õhtu lõpuks võis vapralt võorast õhuruumi trotsinud lennumasin alustada tagasiteed Reaalkooli tööõpetuse klassi. ■

5 TOOLI, MIS MUUTSID MAAILMA

//////
Eliis Lelov 137A

Linda Marie Zimmer 137A

Istumine – me kõik oleme seda teinud. See pealtnäha lihtne tegevus võib muutuda eriti keeruliseks, kui sul ei ole õiget tooli. Ole mureta, me oleme sulle välja valinud kõige mõjuvõimsamad toolid, millel iga inimene võiks korra elus istuda.

WASSILY

CHAIR

Legendaarne.

Meeldejääv.

Geniaalne. Marcel Breueri Bauhausi kunstikoolis loodud tool, mille algne nimi oli „Model B3“, kuid mis sai rahvasuus nimeks Wassily tool. Uuenduslik nii

disaini kui keevituskohata tootmisvõtte pooldest (mis pikendab tooli eluiga) – see tool tõesti muutis maailma. Mõnel hetkel, kui tekib soov lihtsalt kõik tööd nurka visata, tuleb jälle meelde, miks iga päev pingutada: et olla üks päev õnnelik Wassily tooli omanik.

Dominidesign

milles keskenduda tähtsale kollinearsele vektorarvutusele.

Auhind: kõige rohkem sukapükse lõhkunud tool maailmas.

MONOBLOC

Võimalik, et see tool muutis maailma halvemaks. Võime Monobloc'i pidada invasiivseks võõrliigiks mööblidisaini maailmas, sest tänu odavale hinnale ja lihtsale tootmisprotsessile

(valatud ühes tükis) on ta vallutanud terve maailma. Neid polüpropüleenist meisterdisi eksisteerib maamuna peal miljardeid ning nende tootmisele lõppu ei nähta. Mõtteainet. Tõenäoliselt on seal peal ketšupiplekk. Auhind: kõige okeim istekoht sugulase aiapeol.

Aldo Ardeti, 2008

äge. Siis Alvar läks ja tegi kolmejalgse tabureti, mida saab teiste kolmejalgsete taburettide otsa panna. „Nii praktiline ja lihtne disain!“ hüüdsid Aalto sõbrad ja ostsid kõik endale kümme tükki. *You did it! You broke chair down to it's bare essentials!*

GT Racing

GAMER CHAIR

Just see 21. sajandi post-internet ühiskonna sümbol on paljude teismeliste mängurite parim söber. Mängurihäll on äratuntav sihvaka ja voolujoonelise silueti järgi ning on loodud pikalt mugavaks istumiseks. See tool tähistab aega, kus inimene veedab suure enamuse oma päevast istudes. Ja me ei saa seda pahaks panna. Kui minu tool suudaks voodiks transformeeruda, siis langeksin selle sisse kümneteks tundideks korraga. Hirmutab tibusid peaaegu sama palju kui *light-up* klaviatuur. **R**

Erakogu

REAALKOOLI TOOL KLASSIS 206

Vana hea tool matemaatikaklassis: me kõik oleme vähemalt korra sellel istunud. Soliidsest alumiiniumist raam, mille külge on kinnitatud kareda servaga puitplaat. Paradoksaalselt kõige parem objekt, millel sooritada kiire uinak ning kõige ebamugavam tükk mööblit

Artek

STOOL 60

„Mis siis kui... vineer... painduks?“ küsis Alvar Aalto tõenäoliselt endalt umbes 1920. aasta paiku. Selgus, et vineer paindub, kui seda hoolikalt töödelda, ja et see on suht

ÜTLUSED

M. Bluum: Ma olen nagu vana Prantsuse trühhvisiga, kõik leian üles.

T. Reimann: See on nagu, kui lähed ja paned oma lapse kiikuma... teil küll pole vist lapsi veel.

T. Reimann: Kaua me siin võngume, hakkame lainetama.

T. Reimann: Millisel pillil on see füüsikaline põhimõte?

Õpilane: Puhkpillil!

T. Reimann: Aga mõnel ilusal pillil?

T. Reimann: Kui teil malli pole... ostke, laenake, näpake.

M. Saar: 200 liitrit viina on palju, ühe rebaste peoga seda ära ei tarvita.

M. Somelar: Miks siis ikkagi kommunistid Reaali Poisi kuju ära viisid?

Õpilane: Kas sellepärast, et ta oli alasti?

A.Kell: Muidu öeldakse et suurus ei loe, aga vana-kreeklased arvasid et loeb ikka küll.

E. Vatsel: Luuletust ükskõiksest esitada on kriminaalkuritegu.

REAALI POISS HIMUSTAB ÕPETAJATE
ÜTLUSI. PALUN TOOGE KÕIK VÄHEGI
VAIMUKAD SÕNAVÕTUD MEIE
4. KORRUSE POSTKASTI VÕI
KIRJUTAGESIIA:

PALJU ÕNNE!

Marko Mett 01.09
Kristi Vahenurm 02.09
Maiju Kerme 02.09
Ahti Pent 08.09
Agnes Filippov 21.09
Erika Vatsel 25.09
Anne Sibul 27.09
Mirja Bluum 29.09
Kristi Koit 30.09
Kaidi Pugal 30.09
Tuuli Talviste-Laan 04.10
Villu Raja 06.10
Ergo Jaanson 07.10
Hanna Britt Soots 09.10
Geili Kütt 16.10
Kristel Haugas 17.10

						6	
				8	7	1	4
		6	4				2
	6	3	8		4		5
4	1					2	8
9			5		6	4	3
8					2	9	
	2	7	9	3			
	5						

Tiia Luuk 25.10
Kailit Taliaru 25.10
Piret Otsa 31.10

		8	1		5			3
	3	5	8		9		1	
6	9			4				
		3						5
		6				8		
4						3		
				9			7	4
	1		5		2	9	3	
9			3	4	5			

			8					7
		4		3		5		
2			5		6		8	
		5	9		1			3
	1	6				8	4	
7			4		3	1		
	7		3		8			5
		1		7		2		
6					2			

OpenSky Sudoku Generator

- Peatoimetus
Eliis Lelov 137A
Linda Marie Zimmer 137A
Paul Nurk 137A
- Makett
Joosep Viik vil!132
Susanna Mett vil!134
- Küljendus & Kujundus
Paul Nurk 137A
- Veebileht
Erki Elbrecht 137A
- Sotsiaalmeedia
Mia Marie Sukles 139B
Margaret Filippov 140B
- Toimetus
Liisi Puura 137A
Erik Joonatan Tepp 137A
Erik Jõevere 137C
Ellen Roper 138A
Eke Tooming 138B
Birgit Reintam 139C
Katriin Kalle 138C
- Keeletoimetus
Karmen Laur 136B
Ellen Roper 138A
- Toimetuse nõuandja
Mirja Bluum
- Aitäh
Anne-Mari Kasemetsa vil!136,
Karmen Laur vil!136, Anna
Pauliina Rumm vil!136, Anitra
Lukjanov vil!136, Iris-Maria
Matskevits vil!136, Liina
Rohtla vil!136, Rhea Kõivutalu
vil!136, Hugo Kivilo vil!136,
Henrik Kurm vil!136, Tuule
Lintrop 139C, Markus Abel
139A, Kaspar Pajo 139A,
William Vodi 139A, Hans
Robert Kannukene 139A, Jan
Sebastian Tammekun 139A,
Kristjan Suuder 138A , Ene
Saar
- Kaanefoto
Paul Nurk 137A
- Lehe nr
180